

Nyhetsbrev 2 – 2020, Årgang 26

Intervju med Exodus Nords leder i Jerusalem Post 24. januar. Fra Norge til Negev

En journalist fra Jerusalem Post, Anav Silverman Peretz, kom til Exodus Nords gjestehus i Ashalim da hun hadde sett det israelske og norske flagg vaie utenfor inngangspartiet. Hun var interessert og ville intervjuer lederen for organisasjonen. Her kommer intervjuet som ble publisert på to sider i Jerusalem Post, fredag 24. januar 2020. Den dagen var det mange statsoverhoder til stede i Jerusalem, og venner av Exodus Nord forteller at avisen var nærmest utsolgt. Så mange har fått lest om vårt arbeid, ikke bare i Israel, men også rundt i verden hos abonnenter av Jerusalem Post. Intervjuet:

«Da vi først kom til Ashalim for 16 år siden, følte det som om vi hadde nådd verdens ende. Det lille samfunnet, 40 minutter fra den egyptiske grense, har nå et minimarked, en synagoge, et lite bibliotek, svømmebasseng, ungdomssenter, barnehage og ved oppkjørselen til stedet et 250 meters høyt solcelletårn. By-attraksjoner som supermarked, kino, teater, museum og store kjøpesentra finnes en god halvtime borte, i Beer Sheva», begynner leder Grethe Tangen Olsen. Ashalim, området som ble bestemt allerede i 1978 skulle bli et bostedsområde, ligger på østbredden

av Besor-elven, en av de lengste elvene i Negev, og har 600 innbyggere. De fleste er unge familier; noen få er originale veteraner fra over 30 år siden. Ayalim student-sammenslutning for spesielt begavede ungdommer, har egen samling med hybler for studenter, og ligger tett ved Exodus Nords gjestehus. I den lille landsbyen høres både russisk, spansk og fransk, foruten hebraisk.

Om en tar en runde rundt i landsbyen Ashalim, fanger øyet en snøhvit bygning med et uvanlig flagg vaiende. Ulik det israelske flagget som vaier utenfor de sandfarga husene her i landsbyen, har dette flagget en klar rødfarge med et indigo-blått skandinavisk kors kantet med hvite linjer, det norske flagg.

Hvorfor er det et norsk flagg vaiende ved siden av et israelsk i hjertet av høylandet Negev? Der er ingen internasjonale konsulat, eller ambassader der ute. Og hvorfor kan en inni mellom høre det norske språk bli snakket der? Grethe Tangen Olsen fra Bergen, Norge er personen å spørre. Les videre side 6-7

*Er de ekte filisterne
semitter? Les side 2*

*Et brev fra Israel...
Kommentarer til Trumps
fredsplan. Les side 2*

*Brev om boikott av Israel til
5 norske byer. Les side 3-5*

Er de ekte filisterne semitter? På ingen måte!

La oss ta et dypdykk i verdens ærligste historiebok, Bibelen.

Vi begynner i 1. Krønikebok, 1. kapittel. Der står i 8. vers: «Kams sønner var Kus, Misraim, Put og Kana'an». I vers 11-12 står det at Misraim var stamfar til blant andre folket «kasluherne, som filisterne stammer fra». Altså: Filisterne stammer fra Kam. Kasluherne-folket er også omtalt i Bibelen som crete-folket (øya Kreta har navn etter dem).

Sem er stamfar til Abraham, som fikk Isak og Ismael. Ismael er stamfar til araberne, som på 630-tallet strekte seg oppover mot Jødeland fra den Arabiske halvøy.

Er det rart at Jassir Arafat påsto at Krønikebøkene i Bibelen var falske, og skulle helst blitt fjernet? Med god hjelp fra Russland fikk han folk til å tro at han var leder for et eget folk, etterkommerne til filisterne som oppsto innerst i Middelhavet. Arafats trofaste venn gjennom hele livet, Mahmoud Abbas, som i Moskva gjorde en masteroppgave med den konklusjon at Holocaust aldri har skjedd, har overbevist verden om at de trenger en egen stat fordi de er etterkommere etter filisterne.

Hvorfor var det ingen arabere som ville kalle seg «palestinere» før i 1964? Da ble PLO opprettet og ville befri (L-liberere) filister-området for araberne. Målet som er Israels utslettelse er til å ta og føle på. Dette målet skulle nå være tydelig nok for alle.

Hvor lang tid skal det gå før våre elitepolitikere erkjenner disse bedragene, og våger å ta oppgjøret? Bedragene har kostet oss mye, og koster fremdeles, store pengesummer inn i en utopi. Men det alvorligste er sannhetsgehalten.

Grethe

Et brev fra Israel...

Datoen er 31. januar, to dager etter at Trump hadde lansert forslaget til fred i Israel.

Brevet var fra fylkesordføreren i Negev, med spørsmål om hva vi syntes om Trumps forslag som blant annet gikk ut på at Israel skulle gi fra seg et landområde nordenfor og ett landområde sørfor fem landsbyer ved grensen til Sinai/Egypt. Dette ville gi et stort innhogg i fylket Ramat HaNegev.

Vi svarte at dette ikke var bra; to enklaver med palestina-arabere som kanskje oppførte seg lik lederskapet i Gaza og vil pepre disse landsbyene med raketter, også med tanke på at Exodus Nord har vært med og bygget opp Beer Milka, som er en av landsbyene, og gitt hjelp til familier og barneskolen i andre av landsbyene. Dessuten er området et godt jordbruksland, der 80 % av Israels eksport av sherry-tomater kommer fra.

Noe som er viktig for Israel, er et stabilt område mot jordskjelv. Og det er dette området, mens det går en «jordskjelv-vennlig» renne i jordskorpa fra Tiberias-sjøen, gjennom Jordandalen, Eilat og videre mot det afrikanske kontinent. Undertegnede har sittet i Tiberias og plutselig kjent undergrunnens bevegelser. Det var ikke moro. (I 1953 gikk flere liv tapt i Eilat på grunn av jordskjelv). Derfor er det bra at Israel har et tryggere område å plassere sine immigranter. De er- og vil bli temmelig mange.

Fylkesordføreren hadde allerede klar en generalplan for utbygging av området, og dro til Jerusalem for å framlegge den for de aktuelle nasjonale politikere.

P.s.: Ett av kriteriene Trump har satt for gjennomføring av denne planen, er at palestina-araberne slutter med terroren, og det kan ta noe tid.

Brev til Bystyrene i Tromsø, Trondheim, Oslo, Stavanger og Bergen v/ Ordføreren.

Kjære folkevalgte, jeg lovet å bringe et viktig ønske fra en palestina-araber til dere; **om boikott av varer fra Jordandalen.**

Palestina-araberen la seg på kne foran meg. Han hadde en viktig beskjed å gi, og understreket det ved å bøye seg til golvet. Øynene hans viste fortvilelse da han sa: «Vær så snill, du er fra Norge, si til folket i Norge at de ikke må boikotte produktene som er produsert her i Jordandalen, ellers mister vi et godt arbeid. – Og vi får ikke arbeid igjen blant våre egne, siden vi arbeider i en jødisk-eid bedrift.» På golvet rundt han fløt det av de tykkeste og søtteste dadler. Vi var i et pakkhus i en daddelfabrikk med palestina-arabiske arbeidere. Mannen som snakket til meg, var arbeidslederen. Jeg hadde nettopp vært ute i palmeplantasjen sammen med eierne, et ungt jødisk ektepar. De nevnte det stadige behovet for nye maskiner i million-klassen.

Jeg spurte arbeidsformannen om han ikke kunne starte opp en bedrift selv, og bli herre i eget hus. «Da kjenner du ikke vår kultur, for vi vil være ferdige når dagen er slutt, og ikke ha millionkrav hengende over oss,» svarte han.

Om denne hendelsen vil jeg fortelle videre til landets politikere. Dette er situasjonen for folk som trenger fred og gode arbeidsforhold. Hvorfor gjøre det vanskelig for dem? Hvorfor blande seg inn i politikken i området?

OK, la oss kikke litt på de politiske forholdene der...

Jødene er et gammelt urfolk, tilknyttet stedet i rundt 3.500 år. Palestina-araberne er arabere fra den saudisk-arabiske halvøy, og kom oppover mot området på midten av 600-tallet ved Muhammeds kalifer.

Dette området kalte romerne for Palestina i år 135 e. Kr. da de vant krigen over jødene. Muhammeds kalifer tok Jerusalem i 638 e. Kr, og Damaskus samme år. Inntil 1800-tallet var området ved Middelhavet lite bebodd; mer bevegelse ble det da araberne kunne få arbeid hos jødene, etter at jødene begynte å immigrere i større antall fra Øst-Europa i siste halvdel av 1800-tallet.

Under den palestinske mandattiden 1917 – 1946/48 fikk området større innrykk av arabere. Storbritannia hadde ansvaret for hele det palestinske mandat, som dekket Transjordan, øst for Jordanelva, bestående av 77% av mandatet- skulle bli fritt i 1946, og Israel, vest for Jordanelva, bestående av 23 % av mandatet – skulle bli fritt i 1948.

Oppe i palmetoppen med heis.

I daddelpakkeriet i Jordandalen.

Storbritannia tilkalte også arbeidshjelp fra araberne, for eksempel hentet de flere tusen arabere fra Damaskus for å bygge ut havn i Haifa. Deres etterkommere sitter trygt integrert i Haifa i dag.

Vi husker fredsavslutningsvedtakene etter 1. verdenskrig, først i Versailles-slottet i Paris i 1919, men da var ikke USA representert. Derfor ble det endelige vedtaket gjort i San Remo i Italia i 1920.

Dette vedtaket tilkjente jødene hele det britiske mandatet. Men araberne ville ikke ha jødene nær seg, så oppstander gjorde at mandatet ble delt langs Jordanelva. Transjordan ble opprettet som enda en arabisk stat, og dette vedtaket ble det endelige og vedtatt i Folkeforbundet ved dets opprettelse i 1922. USA implementerte dette vedtaket. Araberne fikk tildelt 21 stater. Disse nevnte vedtak er innenfor folkeretten.

Under mandattiden var det ingen arabere som ville kalle seg palestinere; det var det jødene som gjorde, kort sagt fordi de da bodde i det britiske mandatet som britene valgte å ta samme navn på som romerne gav. Araberne begynte først å kalle seg palestinere i 1964. Da ble PLO opprettet, og diktet opp historien om etterkommerne fra filisterne. Nei, filisterne var etterkommere fra Egeerhavsøyene ved Hellas, og forsvant som folk før araberne viste seg. Arafat selv var født og oppvokst i Kairo.

Fra daddelpakkeriet i Jordandalen.

Fotos: Grethe Tangen Olsen

Så har vi nyopprettelsen av Israel i -48, da de nye arabiske statene (Transjordan, Syria, Libanon og Irak opprettet i 1946, men Egypt først i 1956) gikk til krig mot Israel. Transjordan tok høydedragene Judea og Samaria, og kalte det for Vestbredden, og omdøpte sitt eget land til Jordan siden de da også hadde land på begge sider av Jordanelva.

Alle land i FN underkjente det Transjordan gjorde, også de arabiske stater, bortsett fra to stater. Transjordan annekterte Judea/Samaria, den såkalte Vestbredd i 1951. Det var en ulovlig okkupasjon, uten hjemmel i folkeretten. Dermed kan ikke araberne kreve eierskap til disse områdene.

Det er annerledes med Golan. Dette området var tilkjent Syria i San Remo i 1920. Israel tok dette området i forsvarskrig i 1967, og mener seg retten til å annektere dette området, da fiendtlige angrep fra Syria igjen og igjen viser at Israel må beskytte innbyggerne sine. (Sedvanerett).

Da PLO (Den palestinske frigjørings- organisasjonen) ble opprettet i 1964 hadde araberne tilgang til det området de nå kjemper for å få fatt i (Vestbredden). Hvorfor kalte de seg Frigjøringsorganisasjon da? Jo, for å «frigjøre» kystområdet. Jødene skal altså ikke ha noe; det er målet. Dette målet arbeides det for, høyt og tydelig så alle kan forstå.

6-dager-krigen i 1967: araberne angrep Israel igjen, men Israel tok tilbake Judea og Samaria i forsvarskrig. De har rett til å beholde dette området etter folkeretten, ifølge 1920- og 1922-vedtakene, som har gitt dem landet.

Men så er det slik at en helst skal ha orden innen folkegruppene i et land. Det skal foretas et oppgjør mellom partene. I Israels tilfelle kan de annektere landet vest for Jordanelva, for de har hjemmel i folkeretten til det. Det som må ordnes opp i, er flyktningproblemet. Israel integrerte sine flyktninger som ble jaget ut av de nyopprettede arabiske stater, mens de arabiske stater fant det for godt å «bruke» flyktningene fra nyoppretta Israel i sin kamp for å kunne utslette Israel. Dette vet vi!

Nå har det gått 50 år siden denne krigen, og enda en krig til har araberne påført Israel. De arabiske flyktningene fikk status som flyktninger av FN hvis de hadde arbeidet i området i to år eller mer. Israel har integrert sine flyktninger. Nå er det araberstatene som må gjøre det samme. Å presse fram enda en

arabisk stat i jødernes gamle fedreland, og å hindre jødene å bo der, er stikk i strid med Urbefolkningsloven og normal tankegang. Jeg har selv sett skiltene i område A på Vestbredden der det står at jøder som kommer inn i området, ikke vil komme ut av området i live. Til Betlehem kan alle komme, men ikke jøder. Ville vi tillatt en enklave innen Norges land med et lederskap som ville utslette oss? Hvorfor holde dette spillet gående?

La oss tenke litt friere: Hvorfor boikotte Jordan-dadlene når for eksempel dadlene fra Algerie går fri? Der stenges kirker og kristne forfølges. I England snakkes det om å forby offentlige vedtak for boikott. Må vi få en Boris Johnsen i Norge for å sette en stopper for BDS? Det er trist å konstatere at flere av våre fremste politikere spiller et dobbeltspill: på den ene siden gjerne kan avsette penger til utredning av antisemittismen, men også boikotter israelske foretak som fremmer hjelp og samarbeid med de av araberne som er latt i stikken.

Stolt arbeider viser produksjonen.

Nå har jeg fått høre at noen politikere i Norge mener at Israel har gjort brudd på den 4. Genevekonvensjonens artikkel 49 som sier: «Okkupantmakten skal ikke deportere eller forflytte deler av sin egen sivilbefolkning til territoriene som okkuperes». Da vil jeg nevne Transjordan angrep på nyopprettat Israel i 1948 hvor Transjordan okkuperte Judea/Samaria og østre eler av Jerusalem. Samtlige jøder fra disse steder ble jaget vestover til Israel. Ved krigen i 1967, 19 år etter, da Israel skjøv jordanerne til Jordanelva, kunne jødene flytte tilbake til sine hus og eiendommer.

Vi må også huske at 21 nyopprettat arabiske stater jaget ut 800.000 jøder fra sine land; de fleste kom til Israel. Noen av disse ville bo i fedrenes landområde, og hadde rettigheter til det (Urbefolkningsloven). I alle fall er det intet historisk grunnlag for å si at Israel forflyttet folk for å besitte området. Det er ingen uenighet blant ledende jurister om dette.

For det første var jødene tilkjent Judea/Samaria og Jerusalem ved fredsavslutningen i 1920, dernest er de urbefolkningen til området, som sier at de kan bo «tett» («dense») i sitt gamle fedreland. (Urbefolkningsområdet for araberne er i Saudi-Arabia).

Når det gjelder palestina-arabernes bestemmelse, så lar de Kapittel 2, sure 191 i Koranen komme til anvendelse. Der står: «Driv dem ut fra hvor enn de drev dere ut». Det har blitt tolket slik: Straks et område har blitt islamsk, ved erobring eller på annen måte, blir det islamsk for alltid. Denne tolkningen er bekreftet (på arabisk) av Mahmoud al-Habbash, Mahmoud Abbas sin rådgiver og PAs øverste sharia-dommer. Dette standpunktet er senest gjentatt på PAs offisielle TV-stasjon 20. april 2018.

Dette forklarer Jassir Arafat sine negative reaksjoner etter å få tilbud om å få det meste av de omtalte områder av statsministrene Barak og Olmert under fredsforhandlinger.

Vennlig hilsen

Grethe Tangen Olsen (Har eksamen i Offentlig Rett som inkluderer Folkeretten).

Adresse: Storekleiva 7, 5307 ASK

Hvordan en skandinavisk bestemor legger igjen et permanent fotavtrykk i sanden i Israel

Den energiske bestemoren etablerte den humanitære organisasjonen Exodus Nord i 1994 for å hjelpe det jødiske folk og Israel på forskjellige måter, foruten hjelp til jødiske emigranter i øst-Ukraina. Supportere, for det meste norske kristne har gjort det mulig å hjelpe i over 20 år. Exodus Nord har bidratt til utvikling av Negev i nesten 20 år.

For vel ti år siden ble gjestehuset bygget i Ashalim. Den snøhvite bygningen med det norske og israelske flagget vaiende på utsiden, tjener norske turister som kommer gjennom året, og blir betjent av norske volontører. «Gjestehuset er en grei måte å dra norske turister til Negev, forklarer Tangen Olsen i et intervju med Jerusalem Post's magazine.

«Mange turister fra Norge besøker de velkjente steder i Israel, men ikke mange har nådd denne delen av landet», sier hun, men noterer at nylig var en gruppe på 24 turister her. «De besøkende er alltid overveldet over denne delen av landet. Det er mye å undersøke og utforske i denne delen av Israel», legger hun entusiastisk til. Det pittoreske gjestehuset er omgitt av en olivenlund som organisasjonen plantet, og hagen har appelsiner, druer og andre frukter og blomster Tangen Olsen er stolt av. Flere ganger i året går turen til gartneri i Beer Sheva der planter blir kjøpt for hagen. «Gartnerens eier kjenner meg vel», smiler hun. Hun står opp og tilbyr meg hagens druer.

Utenfor hovedkvarteret til fylket Ramat HaNegev er satt opp en stolpe med markører som viser distansen til forskjellige viktige byer for fylkeskommunen. En av markørene viser Bergen 2.400 mil. (På pilen over står: Plonsk 1.615 mil; det er fødebyen til David ben Gurion i Polen).

Tangen Olsen kom til Negev for første gang for 16 år siden, og fikk kontakt og samarbeid med Ramat HaNegev Regional Council, der Ashalim tilhører med 14 andre lokale landsbyer. Daværende fylkesordfører, avdøde Shmuel Rifman, som også fungerte som kommunalminister i Israel, var glad for supporten Exodus Nord kunne gi, med videre bidrag til mange forskjellige prosjekt i Ramat HaNegev, blant dem infrastruktur i to landsbyer, til skoler, barnehager, hus og hjelp til selvhjelp.

Et viktig bidrag er hjelp til lokale familier som har handicappede medlemmer, en del fra krigsskade.

Den nåværende fylkesordføreren i Ramat HaNegev, Eran Doron, forklarte at Exodus Nord og Tangen Olsens bidrag til Negev-regionen, som har et folketall på 7.400, er uvurderlig. «Vi har kjent Grethe i 16 år, og hun har gjort et utmerket arbeid i Ashalim og andre landsbyer i Negev», fortalte Doron til Jerusalem Post. «Hun er en stor Zionist, som de andre i Exodus Nord er. Gruppen bidrar til mange av livets fasetter her, inkludert familiers spesielle behov», la han til.

For å vise at arbeidet til Exodus Nord blir verdsatt, gav Doron en park i Ashalim navnet: Exodus Nord. «Grethe fikk et sertifikat av kommunen for to år siden. Hun er en stor venn av Negev», sa han. *Foto: Journalist Anav Silverman Peretz*

Tangen Olsen var fødd og vokste opp i en fiskerlandsby på en øy kalt Fedje vest i Norge i Nordsjøen. «Min far var fisker, og det var de fleste menn på øya», fortalte Tangen Olsen. «Under 2. verdenskrig hjalp min far motstandsfolk å komme ut av landet, bort fra nazistene, i fiskebåter videre til Shetland. Han hadde en forbudt radio gjennom hele krigen for å høre nyheter fra London.

«Min mors familie var også supportere til Israels folk, spesielt min bestefar Wilhelm», forklarer Tangen Olsen. «Min bestefar var en hengiven leser av Tanach – Det Gamle Testamentet. Han var skolemester, og siterte Bibelen, ofte verset som sier: Den som velsigner Israel, skal Herren velsigne».

I tillegg til å vokse opp i en familie som gav support til Israel og det jødiske folket, leste Tangen Olsen i 20-årene Golda Meir's biografi: Mitt Liv. Boka gjorde inntrykk og gav perspektiver. «Jeg forsto at nyhetene jeg hørte om Israel fra norske media, var forskjellig fra den realitet Golda Meir fortalte om i boka. Jeg begynte å studere det jødiske folks og Israels historie, og sammenlignet med hva jeg hørte i nyhetene», forteller Tangen Olsen.

Så begynte hun å skrive til avisene i Norge om Israel, imøtegikk skjevheten om den jødiske stat og argumenterte mot den stadige desinformasjonen. «Det var ikke en uke jeg ikke hadde et leserinnlegg i en eller annen avis», sier hun. Dette ble gjort i nesten 20 år. Grethe delte sannheten og fakta om Israel, og prøvde å nå alle i Norge med synspunktene.

Første gang Tangen Olsen besøkte Israel var i 1976, med en gruppe norske turister. Vi ankom noen få dager før Operasjon Entebbe, husker hun. «Vi besøkte den nordre og sentrale del av Israel, men var ikke sør til ørkenen. Det har alltid vært min drøm å se Israel». Det andre besøket i Israel skjedde takket være et stipend fra skolemyndighetene i Norge til å studere spesialundervisning for spesielt begavede barn. «Det spesielle opplegget har vært verdifullt å få med seg som spesiallærer», sier hun.

«Jeg tenkte mye på situasjonen i Israel på den tid», sier hun, «det jødiske folk har gjennomlevd mye lidelse og motgang». Hennes kjærlighet til Israel gjorde at hun senere involverte seg i norsk politikk, og studerte også folkerett for å kjenne til Israels rettigheter til landet, og det legale aspektet av et lands konflikt med naboer. «Ethvert land har rett til å bestemme sin egen hovedstad. Israel er intet særtilfelle», sier Tangen Olsen. «I Norge valgte vi Oslo; i Israel er det Jerushalayim», sier hun og bruker det hebraiske navnet. Hun tror at Israel har mange tilhengere blant vanlige folk i Norge, ulikt elitepolitikkerne.

Tangen Olsen forteller at rollen hennes som aktiv utøver av vennskap med Israel, har gitt henne trusler fra tid til annen i Norge, men hun er ikke redd. «Jeg ber til Gud, og det hjelper meg virkelig. Jeg vil ikke ha et liv der jeg er redd for at noe kan skje, og misbruke tiden på hatefulle mennesker». Hun har besøkt Israel mer enn 120 ganger, har mange venner i Israel, og nyter friheten her. «Jeg har sekulære, ortodoks-jødiske og messianske venner, alle med forskjellige perspektiver på religion og tro».

«Det er så mye liv her i ørkenen, og åsene med sand og steiner venter på folk til å sette bo. Jeg for min del er glad for at vår organisasjon kan hjelpe denne regionen å blomstre», avslutter hun.

«Det er så kaldt og isete på denne tiden av året; jeg liker været i ørkenen og hva som vokser her».

Intervjuer: Journalist Anav Silverman Peretz immigrerte til Israel fra Maine i 2004. Hun bor i Ashalim og arbeider som engelsklærer i Midreshet Ben-Gurion.

Besøk gjestehuset til Exodus Nord i Ashalim, Negev

Det norske gjestehuset i Ashalim kan ta imot 10+ gjester. Utover det har vi kontakt med utleier av sand-igloene – runde hytter i sanden nær ved. Ta buss eller tog til Beer Sheva, og buss 44 eller taxi til Ashalim.

Alle soverom har eget bad, aircondition, TV og egen hageflekk. Internett. **Ring eller send mail til huset for besøk.**

Pris pr. person pr. natt m/frokost 200 Shekel. Betaling i Shekel på huset.

Jødiske høytidsdager i 2020:

Purim: 9. - 11. mars

Aliyah-dagen: 4. april

Påske: 9. - 15. april

Minnedag for Holocaust: 21. april

Minnedag for falne soldater: 28. april

Israels uavhengighetsdag: 29. april

Pinse: 29. mai

Nyttår, Rosh Hashana: 18. september - 20. september

Yom Kippur: 27. september

Sukkot – løvhyttefesten: 3. - 9. oktober

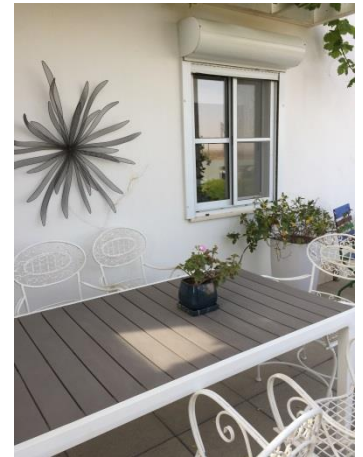
Hanukka: 23. - 30. desember

Purim-festen er til minne om dronning Ester (Hadassa) som berget jødene fra utryddelse da de var i eksil. En del jøder var igjen i Jerusalem, derfor to dagers fest, for at alle jøder i det store området skulle vite festdagen.

Vil du være volontør i Ashalim vennligst ta kontakt med oss.

Besøk oss på facebook.

Inngangspartiet til gjestehuset i Ashalim. Ute-frokostbordet.

Skattefritak for gaver i 2020 fra NOK 500 opptil NOK 50.000. Vi trenger da personnummeret ditt. Husk å skrive ditt fulle navn og adresse på giroen når du gir gaver.

Ansvarlig redaktør: Grethe Tangen Olsen, leder Exodus Nord

Norge: Storekleiva 7, 5307 ASK, tlf.: 56-141411, www.exodusnord.org e-mail: exodusno@online.no,

Bankkonto: 7878 05 65135, Organisasjonsnummer: 970 916 083

Sverige: Kontonummer: PlusGirokonto 54 35 17-7

Israel: Exodus North R.A. Israel, Etrog street 52, P.o.box 67, 85512 ASHALIM, Tlf: +972 8 6555 977

Mob.: +972 54 230 8681 e-mail: exodusnordashalim@gmail.com

v:pps 125567

 EXODUS NORD